

ЖИТТЯ ПІСЛЯ ЖИТТЯ ТА БЕЗ СВІТЛА В КІНЦІ ТУНЕЛЮ

Прошло ще три місяці після сподівань щодо мирного розв'язання соціально-політичних питань на території Донбасу. Більшість мешканців Донбасу живе в зоні бойових дій без світла, води, хліба, відсутності будь-яких зв'язків, але з бажаннями вижити хоча б до наступного дня. Страшно, навіть, думати про те, що станеться і залишиться у містах і селах після тих руйнувань, що зазнав кожен мешканець. І це не тільки реальні фізичні втрати, але й моральні та психологічні. Кожен з мешканців Донбасу, навіть той, хто намагався виїхати та врятувати життя своїх дітей й онуків – має на собі клеймо “сепаратист”. А люди, які вішають на нас це клеймо, не уявляють собі, в якому аду існують ці сепаратисти, єдина провина яких, що вони люблять свою землю. є патріотами своєї держави, працюють до останнього попри щоденні бомбардування і небезпеку бути пораним та вбитим через це, і бажають просто вижити у такій ситуації.

Безумовно, ця війна розділила суспільство на щирих українців та тих, хто зневірився цієї ширості. Навіть, серед родичів в одній родині немає спільної думки. Але саме щира допомога, яку надають біженцям, зовсім сторонні люди, переконує нас у тому, що може ми, нарешті, і побачимо «світло у кінці тунелю». Хоча при цьому неодноразово виникають питання до державних структур, особливо тих, що повинні підтримувати зовсім розгублених, та залишивши все людей; а також до знайомих, колег, які роблять все для того, щоб показати і дати зрозуміти нам, що ми – «другий сорт» і нам ніколи вже не піднятися, і не відродитися.

Проте, не зважаючи на все – ми віримо і розраховуємо тільки на свої сили і щиро дякуємо усім, хто нас підтримав у цей важкий час, не забрав, як це зробили інші колеги із університетів Західної України, свої статті, повсякчасно питали нас про необхідну допомогу не тільки словом, але й ділом. Ми це дуже цінуємо і щиро дякуємо усім нашим авторам і колегам із Кіровограда, Умані, Миколаєва, Херсону та усім, хто намагався розділити з нами нашу біль, горе і сум.

Ми поступово повертаємося і відроджуємося до життя, і доводимо це цим примірником, який виходить у встановлені терміни. Наш курс і цілі, попри усі негаразди, що спіткали нашу територію та країну – залишаються незмінними: пропагувати добре, розумне і вічне, що сприятиме відродженню українського суспільства, розбудові держави, гармонічному входженню в Європейське співтовариство, поверненню підприємств й установ Донбасу до мирного, спокійного життя. Патріотичні переконання української редколегії журналу будуть і надалі висвітлюватись на його сторінках, тому запрошуємо усіх небайдужих підтримати нас і висказати свої думки з цього приводу. Попри всі наші рухи і намагання завоювати прихильність до видання більшості світових науково-метричних баз, ми, як і раніше, не зупиняємося на досягнутому і підтвердити нашим авторам той факт, що їх статті розміщені вже у п'яти науково-метричних базах, що розташовані в Америці, Японії, Польщі та Росії.

Безумовно, ми вже не повернемося до того життя, яке в нас було, але ми віримо, що завдяки підтримки усіх наших читачів і авторів ми відродимось у новій якості, з новими силами і жагою до праці!

Головний редактор науково-виробничого журналу «Часопис економічних реформ»

Т. В. Калінеску

